

3 новим навчальним роком!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 35 (113)

Субота, 30 серпня 1969 року

Ціна 2 коп.

ШКОЛА КЛИЧЕ

— Новий навчальний рік розпочинається нині в обстановці всенародної підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Чи не могли б Ви, Михайле Федоровичу, бодай коротко розповісти нашим читачам про новий навчальний рік у спеціальних школах-інтернатах?

Так розпочав свою бесіду кореспондент «Нашого життя» з начальником управління інтернатних установ Міністерства освіти УРСР М. Ф. Репю.

— Початок навчального року — визначна подія не тільки в житті учнів, педагогічних колективів та громадськості, але й кожної сім'ї. — сказав М. Ф. Репю. — Його відзначення в школах республіки пройде під знаком підготовки до Ленінського ювілею. По всіх класах намічено урочисто провести перший урок, присвячений Володимирі Іллічу, видатним революціонером, героєм громадянської та Великої Вітчизняної воєн, майстром праці, вченим, своїм випускником, які ратними і трудовими подвигами примножили славу рідної Вітчизни.

— Розкажіть, будь ласка, як учні спецшкіл провели канікули?

— Літо — пора відпочинку школярів. Щоб найкраще організувати його, для дітей з не-

РОЗПОВІДЬ
НАЧАЛЬНИКА
УПРАВЛІННЯ
МІНІСТЕРСТВА
ОСВІТИ УРСР
М. Ф. РЕПЮ

доліками слуху на території республіки було відкрито ряд піонерських таборів. Такий табір діяв, зокрема, в Дніпропетровській області. Протягом літа тут оздоровлено понад 500 хлопчиків та дівчаток не тільки з Дніпропетровщини, але й з інших областей України.

Добре подбали про організацію літніх канікул своїх учнів керівники харківських шкіл-інтернатів для глухих та туговухих дітей. В приміській зоні вони обладнали піонерський табір, в якому діти добре провели канікули.

Крім відпочинку в таборах, дирекції багатьох спецшкіл протягом літа організували для дітей екскурсії по місцях революційної та бойової слави радянського народу, по рідному краю.

— В якому стані зараз матеріальна база шкіл?

— На Україні налічується 36 шкіл-інтернатів для глухих та 14 для туговухих дітей. У кожній з них своєчасно проведено ремонт навчальних та

житлових приміщень, побутових служб.

Навчально-матеріальна база спецшкіл-інтернатів з кожним роком розширюється. В даний час йде добудова до вже існуючих житлових та навчальних корпусів у таких спецшколах для туговухих дітей, як Кисляцька Вінницької області, Кам'янець-Подільська Хмельницької області та Феодосійська, що в Криму.

У розпалі будівництво нових приміщень Одеської та Чернівецької шкіл-інтернатів для глухих дітей.

В четвертому кварталі нинішнього та на початку наступного року за типовими проектами намічено розпочати спорудження нових шкіл для глухих дітей в Житомирі, Ужгороді, Миколаєві, в м. Калущі Івано-Франківської області та гуртожитку Сосницької спецшколи, що на Чернігівщині.

— Якими приладами поповнилися кабінети шкіл?

— Як відомо, на кошти Центрального правління УТОГ виготовлено прилад колективного користування «Звук-12». До початку нового навчального року цей прилад надійде у всі спецшколи для туговухих дітей. Апаратами «Звук-12» будуть обладнані всі класи, що допоможе поліпшити навчально-виховний процес.

А Я ІДУ В ШКОЛУ!

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

Хочеться висловити особливу вдячність Центральному правлінню УТОГ за величезну допомогу нашим школам у зміцненні їх навчально-матеріальної бази.

— Чи передбачаються зміни в навчальній програмі?

— Так. У зв'язку з переходом масових шкіл на нові навчальні програми внесено деякі зміни і в програми старших класів спецшкіл-інтернатів першого відділення, зокрема з таких предметів: біології, історії, креслення, фізики та хімії. Республіканський навчально-методичний кабінет вже провів розподіл програмового матеріалу цих предметів по класах і надіслав свої вказівки до шкіл.

— Що зроблено для підвищення майстерності педагогічних кадрів?

— За останній час на дворічних заочних курсах підвищили свій фах понад 100 вихователів. Ряд лекцій з питань виховання підростаючого покоління було прочитано вчителям спецшкіл на серпневих нарадах. Колектив сурдопедагогів республіки цього року по-

повнили близько 20 випускників Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького.

— Що нового передбачається в системі освіти глухих та туговухих?

— У зв'язку з переходом до обов'язкової середньої освіти виникла потреба внести зміни і в структуру спецшкіл. Щоб дати глухим та туговухим учням знання в обсязі середньої масової школи, термін навчання в спецшколах-інтернатах буде продовжено до 12 років.

Перехід на нову структуру буде здійснено, починаючи з 1970—71 навчального року.

Нещодавно ЦК КП України та Рада Міністрів УРСР, сказав на закінчення М. Ф. Репю, прийняли постанову про відзначення Дня освіти в першу неділю вересня. Педагоги нашої республіки сприйняли це як ще одне свідчення батьківського піклування про високе положення радянського вчителя, про дальший розвиток народної освіти в республіці. Спеціальні школи розгорнули підготовку до цього свята.

ДЕНЬ ШАХТАРЯ

Завтра — День шахтаря. Нині це свято відзначається напередодні Ленінського ювілею, до якого шахтарі нашої країни готують нові трудові подвиги, успішно виконують виробничі завдання п'ятирічки.

Вугільна промисловість України є великою паливною базою СРСР, яка дає більше половини коксового вугілля, що видобувається підземним способом.

Разом із славним робітничим колективом Донбасу День шахтаря відмічатимуть і члени Українського товариства глухих. Багато із них уже десятки ро-

ків працюють на поверхні шахт на різних ділянках, допомагаючи гірникам давати на-гора більше вугілля.

На шахті 4-21 тресту «Петровськвугілля» працює вісім членів УТОГ. Серед них електрослюсар по ремонту шахтного обладнання, ударник комуністичної праці П. Я. Дроздов. На цій шахті він беззмінно трудиться з 1932 року; колектив шахти знає його і як хорошого раціоналізатора. Разом з ним понад два десятки років працюють слюсар А. Абрамевич, тесляр І. Кобелев. 25-річний стаж роботи на шахті Капітальна-

ЦЕММ тресту «Макіїввугілля» має слюсар-складальник В. Ситко.

Славні трудові традиції, високі виробничі показники шахтарів нашої республіки ділом підкріплюють і свято бережуть члени УТОГ на багатьох шахтах Донбасу.

Ударною працею, комуністичним відношенням до доручених обов'язків зустрічають своє свято шахтарі. В соціалістичному змаганні вони добираються нових успіхів у виконанні виробничих планів і зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

ДОНЕЦЬКУ — 100 РОКІВ

Тридцять першого серпня разом із традиційним Днем шахтаря відзначається 100-річчя з дня заснування Донецька.

Про колишню Юзівку (так називався в минулому Донецьк) залишилися численні спогади. Вони свідчать про страхотливі умови життя робітників у заводських казармах: «Підлога цементна, навкруги шкарбунки, з яких дме холодне повітря, бруду, неблагоустроєно. Взимку температура не підвищується вище 9 градусів. Вода привозна та її дуже мало», — писав лікар Мехмандаров.

Тільки через двадцять три

роки в селищі Юзівка було відкрито лікарню аж «при двох лікарях».

Нині Донецьк — це великий обласний індустріальний і науково-культурний центр нашої республіки. Тут діють 177 промислових підприємств, налічується 214 шкіл, 60 лікарень, 368 дитячих садків і ясел, 66 будинків культури і клубів, 3 театри, філармонія, 80 стаціонарних кіноустановок. У 6 вузах і 18 технікумах готуються молоді кадри інженерно-технічних працівників.

Завдяки постійній турботі партії та уряду Донецьк все

більш набирає вигляду сучасного благоустроєного міста. Красні висотні будинки, яких стає все більше, широкі світлі проспекти, парки і сквери, яскраво оформлені вітрини магазинів — все це радує донецчан та їх гостей.

Разом з Донецьком росте і міська організація Українського товариства глухих. Натхненні наближенням знаменного Ленінського ювілею, трудівники Донецького УВП прагнуть відзначити славне 100-річчя з дня народження В. І. Леніна новими трудовими перемогами.

М. КАЛИНИЧЕНКО.

ЗА ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ

Все ближче знаменна дата — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Всі трудящі нашої країни включилися в соціалістичне змагання за дострокове виконання п'ятирічного плану. До цієї знаменної дати наша бригада № 3, яка бореться за звання бригади комуністичної праці, теж включилася у всенародне змагання. Наслідуючи цінне починання колективу Конотопського УВП, який підтримував почин ткалі Московської бавовняної фабрики ім. Фрунзе М. С. Іванникової, ми взяли зобов'язання відпрацювати у день народження В. І. Леніна на законотворчій фурнітурі та електроенергії.

У бригаді 30 швей-мотористок. Завдяки вміло організованій роботі кожної робітниці, наша бригада вже добилася відрадних успіхів. Так, у першому півріччі цього року ми зайняли перше місце по підприємству, де нараховується 7 бригад, в тому числі одна — бригада комуністичної праці. План виконано на 109,9 процента. Видано продукції зверх плану на 15 тисяч карбованців.

По почину саратовців наша бригада випускає продукцію з першого пред'явлення. По плану ми повинні давати 75 процентів, а фактично випускаємо продукції з першого пред'явлення 91 процент.

Сортність продукції при цьому складає у нас 99,7 процен-

та. У бригаді працюють такі передові робітниці, як Г. Гальченко, О. Мельник, Н. Грязнова, Р. Рожко, М. Коваленко, М. Ковальова, та інші, котрі своєю натхненною працею, виключною увагою до дорученої справи, застосуванням прогресивних прийомів роботи не допускають браку. Своє уміння вони передають й іншим робітницям.

За високу якість продукції борються не тільки окремі робітниці, а й вся бригада в цілому. Якщо хто-небудь допустить брак, або порушить трудову дисципліну, то на таких нерадивих впливає вся бригада. Такі заходи дають відрадні результати.

Наші швей прагнуть підвищити і свій культурно-освітній рівень — беруть активну участь у заходах Полтавського Будинку культури глухих, знаходять час відвідувати вечірню школу. Так, у цьому році закінчили десятий клас вечірньої школи глухих ударники комуністичної праці М. Попова, Л. Ребро, Л. Шевченко та Л. Плющай.

Колектив бригади взяв зобов'язання — не знижуючи темпів виробництва, гідно зустріти славний Ленінський ювілей.

Л. ДЗЮБЕНКО.

Майстер бригади № 3
Полтавського УВП-1.

Ленін сидів не на своєму звичному місці, а за приставленим столиком. Нахилившись до Затонського, про щось з ним радився. Певно, щось важливе запитав у гостя, бо Затонський зняв окуляри і марудно тер перенісся.

Ілліч рвучко встав і, простягнувши назустріч Сергєєву руку, радісно вимовив:

— А от і наш Артем! Добрий вечір, Федоре Андрійовичу. Як же ви добралися в таку заметіль?

Тисяче гостеві руку, веде до столика, гостинно підсунув стільця, щоб усі троє були разом.

— Нормально, — тихо пояснює Артем.

— Ви чуєте, Володимире Петровичу? — засміявся Ленін.

Петроград одразуно сігнали, жоден ешелон з хлібом і вугіллям не прибув. Усі засіли в полі. А він пробився і каже — нормально! Пітерські робітники вже рушили на розчистку залізниці, а буржуазію примусили розчищати місто. Нагулялася за триста років романовського престолу, час і до роботи... То як же ви добралися?

— Довелося на батьківських... Паровоз заснув... Вугілля скінчилось, а дров не було, — глухо сказав Артем.

Українське видавництво художньої літератури «Дніпро» до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна випустило в світ збірку прозових творів письменників Радянського Союзу та зарубіжних країн. Збірка під заголовком «Ленінські читання» складається з нарисів, уривків із романів, оповідань і повістей. Їх автори: російські письменники Максим Горький, Всеволод Вишневський, Костянтин Федін, Микола Тихонов; українські — Андрій Голово, Олександр Корнійчук, Іван Ле, Юрій Смолич, Петро Панч, Петро Козланюк, Василь Еллан-Блакитний, Степан Тудор, Юрій Яновський, Олесь Гончар, Василь Кучер; зарубіжні — Анрі Барбюс, Теодор Драйзер, Поль Вайян-Кур'є, Мартін Андерсен-Нексе, Джон Рід, Ромен Роллан, Бернард Шоу, Юліус Фучік і багато інших, — розповідають про вождя революції, організатора Комуністичної партії і першої в світі соціалістичної держави.

— Отак скрізь! — зітхнув Ленін. — Хліб! Вугілля! Дрова! Хоч, при вашій спритності, Федоре Андрійовичу, безвихідного становища не існує. Скільки кілометрів пройшли ви тайгою, тікаючи з каторги? Сімсот?

— Мабуть, з таким...

— А як великий? — стримуючи усмішку, поцікавився Ілліч.

— Я не міряв, а верстовим стовпів там не було, — мало не засміявся Артем.

— Зрозуміло, — не міряв. Ніколи було. Дуже запальний, даруйте на слові. Таким і досі залишався, запальним, — легенько торкнувся руки Затонського.

Звернення до ленінської теми, до світлого образу Ілліча — вождя і людини надає митцям творчого натхнення. Вони показують його як революціонера і трибуна, як непохитного організатора боротьби за торжество справи соціалістичної революції, справи комунізму, завжди тісно зв'язаного з народом.

Однією з яскравих картин, що відображає тему «Ленін і Україна», є уривок з роману Василя Кучера «Ми не спимо на трояндах». В ньому письменник показав виняткову увагу В. І. Леніна до України, до боротьби українського народу проти контрреволюційної Центральної ради. В уривку змальовано зустріч В. І. Леніна у Смольному з двома видатними партійними і державними діячами, членами першого Радянського уряду України — Федором Андрійовичем Артемом (Сергєєвим) і Володимиром Петровичем Затонським. Нижче подаємо уривок з роману Василя Кучера.

От якого робітника, Володимире Петровичу, ви маєте на Україні. Міцніше ж беріться з такими за руки українського робітника та селянина, і ніяка сила вас не розірве...

— Так, Але ж на Україні двовладдя. Центральна рада й досі в Києві, — зауважив Артем.

Ілліч тепло глянув на Затонського, Сергєєву сказав:

— Перед вашим приходом думали над цим. Київ там не здолає її. А скільки полків проти Центральної ради може дати Харків? Скільки Донбас? У вас, Федоре Андрійовичу, Ру-

дольф Сівере і його загін батальйонських матросів... Штаб армії Антонова-Овсєнка уже в Харкові. А скільки своїх штиків можете виставити йому в поміч?

Артем назвав революційні полки України. Ленін швидко записав загальне число бійців, різко окресливши його червоною олівцем.

— А окремі загони? Комуністичні, регулярні — із старої армії, партизанські?

Артем задумався, плюсуючи різні цифри.

Ленін зупинив:

— Завтра будемо все уточ-

нювати з реввійськградою. Прошу, Федоре Андрійовичу, на десять ранку мати точні дані: війська, артилерія, кулемети, бронепоезди і боезапаси. Головні сили підуть на Київ з півночі. Ви — через Полтаву, вздовж залізниці. Як до цього ставитесь?

Артем глянув на стіл і лише тепер помітив на ньому високую карту України.

— Короткої дороги на Київ нема.

Ленін підсунувся до нього ближче:

— Але прошу зважити на одну обставину. Володимир Петрович щойно розповідав: у деяких селах люди бояться слова «більшовик». Петлюрівці й попи, виявляється, так настрашили селян цим словом, що вони при наближенні червоних одягають чисті сорочки, мов на смерть, і моляться богу. Отже, коли нема негайної потреби, зброї не застосовуйте. Ідьте до них з оркестрами! З прапорами! Співайте! Грайте! А вже потім розкажіть популярно, хто ми такі, більшовики. Найпростіша, найбільш масова, найдоходливіша агітація. І скрізь зберігайте такт. Я б сказав, навіть, архітакт національний. Пам'ятайте про велике право всіх націй на самовизначення...

І пильно подивився на обох, наче шукав у їхніх очах заперечення. Але Затонський і Артем, на знак згоди, схвально кивнули.

НАВЧАЛЬНИЙ РІК НАСТАВ

Наша школа-інтернат для глухих дітей розташована в одному з мальовничих куточків міста Полтави. Поряд розкинувся сад площею 5 гектарів. На його гілках дозріває рясний урожай соковитих плодів, а на грядках різноманітна городина. Все це — справа рук старших учнів та вчителів.

На початку цього літа на території школи було організовано оздоровчий табір. Понад 70 вихованців провели у ньому цілий місяць. Для них було організовано посилене харчування, різні спортивні змагання, екскурсії по місту, культурно-ходили в кіно тощо.

Працювали в саду, на земельних ділянках, в швейній і токарній майстернях. Весною ми придбали списаний автобус. Власними силами його відремонтували, і тепер є змога організовувати екскурсії за межі міста.

До нового навчального року приміщення школи повністю відремонтували. Виблизують свіжою фарбою класи, спальні, їдальня. Придбано необхідні підручники та наочні посібники. Особливо радує нас сурдоакустична апаратура «Звук-12». Вона зараз монтується у слуховому кабінеті для молодших класів і тепер вчителі матимуть

змогу проводити індивідуальну роботу з учнями, у яких ще залишок слуху. Разом з трудящими нашої батьківщини школа теж готується до знаменної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Повністю переобладнана ленінська кімната. На стінах розміщено фотографії і картини про життя і революційну діяльність вождя світового пролетаріату. На столах спеціальні альбоми. «По ленінських місцях», «Образ Леніна у кіно», маке. «Ленін у Роздіві», діорама «Ленін серед селян». Все це — колективна робота учнів кожного класу. Крім того з ініціативи та силами вихованців і вчителів організовано колекції значків та медалей, а також поштових марок із зображенням Леніна.

Між класами на протязі року проводилися змагання за кращу підготовку до ленінських днів. В цьому змаганні серед піонерів перемогли учні 3 класу, а серед комсомольців — учні 12 класу.

Перші уроки в новому навчальному році присвятимо Володимирі Іллічу Леніну.

П. ВАРІЧ.
Завідуюча навчальною частиною Полтавської школи-інтернату для глухих дітей.

ВІРНЕ РІШЕННЯ

Олю Мирко я знаю добре. Це наша випускниця-відмінниця. Після закінчення 12 класів Чернігівської вечірньої школи вона поїхала вчитись у Куйбишевський швейний технікум. І ось вона знову повернулася у колектив Чернігівського УВП.

Подружки були здивовані. «Навіщо було кінчати техні-

кум? Шити рукавички можна і без великої науки», — говорили деякі з них...

Та Оля настояла на своєму: перш, ніж вчити інших, молодий технолог вирішила опанувати всі виробничі процеси на пошиві. Вірне рішення.

Г. БОЯРЧЕНКО.
Вчителька.

Сурдопедагоги Харківської школи-інтернату для туговухих дітей зустрічають початок навчального року з новими силами.

На фото: вчителі зустрілися, щоб поділитися своїми планами на новий навчальний рік; (зліва направо) Л. Зінгерман, О. Пантелєєва, Н. Кожушко, Г. Логвин і Ш. Савченко.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ВОНИ СТАЮТЬ РОБІТНИКАМИ

Щороку на Артемівське учбово-виробниче підприємство приходять із спеціалізаційних нових поповнення молодих робітників. Тут вони в зразковому обладнаному цеху протягом року освоюють курс виробничого навчання масового пошиву одягу. Разом з вивченням теоретичних дисциплін, згідно програми, освоюють технологію робіт, проходять виробничу практику безпосередньо на робочих місцях, де й здобувають перші трудові навички. Свій загальноосвітній рівень підвищують у вечірній школі робітничої молоді.

Здобне поповнення прийде на

Артемівське УВП у нинішньому році. Їх вже чекають у бригадах пошивочного цеху для роботи на конвеєрі.

— Обов'язково направте до нас у бригаду Марію Нечаєву, Лілію Муліну, Миколу Вишнякова, — просили бригадири.

Ці учні добре оволоділи швейними машинами і, звичайно, прохання керівників бригад буде задоволено.

Протягом навчання всі учні отримували лише хороші оцінки. Особливо добре навчалися Надія Гурєєва, Володимир Комиш, Антонина Здоровченко та інші.

Склавши екзамени на кваліфікаційний розряд, вчорашні учні влилися у трудовий колектив учбово-виробничого підприємства.

Г. ЖЕРЕБЦОВ.
Наш нештат. кор.
Артемівськ.

РЕПОРТАЖ З ОПЕРАЦІЙНОЇ

В передопераційній Київського науково-дослідного інституту отоларингології на нас одягнули білі полотняні халати, ідеально чисті халати, косинки, марлеві маски. Блокнот і авторучку порадили захарвати якнайдалі — жоден мікроб не повинен проникнути туди, де священнодіє хірург.

В операційній стоїть абсолютна тиша. Лише чути легке хрустіння від замикавання хірургічних інструментів, чи зазвучить відсутня склянка з розчином новокаїну. Все тут вражає стороннього глядача таємничістю і незвичайністю.

...В операційну заводять хворого. У неї трішки розгублений погляд, рухи невпевнені. А коли вона забралася на операційний стіл, раптом подумалося, як їй, мабуть, хочеться зараз зіскокити з нього. Асистенти накрили її великим білосніжним покривалом, закривши навіть очі — оперовану не повинні лякати хірургічні інструменти.

ЛІКАРЮ,

Підійшов Віктор Вікторович Щуровський, хірург. Одним рухом відкинув простирadlo з очей. Ні, темрява і невідомість більше лякають хворого, він напружується, нервує. А це позначається і на ході операції. Це не метод Щуровського. Тепло посміхнувся жінці. Самими очима, бо все інше сховане під стерильною маскою.

— Ну що, Катерино Федорівно, почнемо?

Жінка, далекі, нічого не чула, та по тому зрозуміла, що боїться нічого. Ще б пак, понад 2 тисячі хворих оперував Віктор Вікторович. Майже всіх — вдало. Катерина Федорівна чула, що про нього говорили хворі в палаті. Мовляв, молодий, а кмітливий.

Операція продовжується біля 30 хвилин. Весь процес її проходить під мікроскопом, що збільшує всі органи слуху в 12,5 раз. Хірургічні інструменти надзвичайно чутливі.

...Швидким невловимим рухом скальпеля відкрито барабанну перетинку. Під мікроскопом чітко проглядається слухове віконце, стремечко, що од-

ним кінцем вперлося в нього. Це вина слухової кісточки, що, закростівши, не перетдає до віконця звукових коливань. За хвилину вилучено закростівле стремечко. Натомість встановлюється протез — тефлоновий парашес. Ще мить, ще... зарастає за бути особливою обережністю один зайвий рух — і голка інструмента може пошкодити один з слухових органів. А це небезпечно.

— Сорок два, двадцять п'ять, тридцять один, — Віктор Вікторівич відходить у кінець операційної.

І раптом голос... Схвильований, тремтячий:

— Лікарю, я вас чую! Я все, все чую! Сорок два, двадцять п'ять, тридцять один, хвора дивиться на присутніх зачарованими очима. — Лікарю, і я буду чути?

— Авжеж, — посміхнувся спокійно.

Лише по росинках поту, що густо вкрили його чоло, відчуваю, що він стоїмився.

...Ми ще зустріли Катерину Федорівну Красновид в остан-

— А тепер слухаю вас, Федоре Андрійовичу. Що там болить? Які маєте вимоги, на що скаржитесь? — перегорнув часту сторінку блокнота Ленін.

— Донецькі шахтарі третій місяць не одержують платні, а й те різдво... Харкову ми вишлю, але в Донбасі й досі концесії. Там локаути. Наші банки поки що безсилі.

— Маєте офіційне прохання шахтарів?

Артем подав сторінку машинипису з підписом і печаткою. Ленін окреслив на ній суму і окремо записав її до свого блокнота. Тихо зітхнув:

— Скрутно, Федоре Андрійовичу, але шахтарі свої гроші повинні одержати. Сьогодні ж ставимо на Раднарком. Але надалі вишукуйте кошти самі... У вас — чорне задолг!

І знову занепадно глянув на Сергеева, ждав.

— У нас не вистачає досвідчених працівників. Багато товаришів загинули на каторзі й на фронтах. А з тих, що залишилися, не кожен готовий до державної роботи.

Ленін кинув на співрозмовника меткий погляд:

— Я теж ніколи не керував державою, але партія і народ доручили мені цю роботу, і я повинен виправдати їхню довіру. Рекомендую і вам, Федоре Андрійовичу...

Потім швидко підсунув свого стільця, сів поруч.

— Друже наш, милий, колись давно в листах з Австра-

лії ви часто вживали таку фразу: «Ми не снімо на трояндах...» Пам'ятаєте? То скажіть, чи не забули ви тепер цієї фрази у наші дні? Чи повторюєте її так часто, як тоді?

— Повторюю і буду повторювати, тихо вимовив Артем. — Я хочу, щоб наші діти і внуки, які виростуть... Щоб ніхто навіть у думці не поємив безтурботно спати на постелі з трояндевих пелюсток. Особливо тоді, коли соціалізм принесе їм волю і сердечний достаток. Щоб не поснули вони, бо то буде смерть.

Ленін тихо підвівся і одійшов до дверей. Схилившись головою, якусь мить пильно роздивлявся Артема. Потім спонтанно й поруділі у воді чоботи. Потріскаючи ремінного напаса, під яким було старанно загнуто збрижену косоворотку. І неслухняного чубчика. І русий вуса. Та ще — очі. Глибокі, новітнього блиску, волі очі. І руки. Затиснуті в кулаки, вони лежали на колінах, міцні й жиливі руки шахтаря, машиніста, землекопа.

Ілліч тихо мовив:

— А в цьому, знаєте, є доля правди... Щоб не заснули, не заспокоїлись на успіхах прийдешніх поколінь, бо інакше — смерть... Ви маєте рацію, Федоре Андрійовичу... Історичний прогрес багатьох держав і народів...

Але двері тихо прочинилися, і Марія Скрипник сказала, що всі запрошені на засідання ма-

лого Раднаркому прибули.

Показавши очима на гостей, Ленін звелів:

— Пропу вас, Марія Миколаївно, влаштуйте наших товаришів у кімнати для приїжджених. І, звичайно ж, до їдальні.

Вибачливо потис обом руки.

— Дякую за новини. На дозвілля. Завтра побачимось.

У великій і порожній кімнаті першого поверху, де вони мали почувати, стояв такий холод, що за кожним словом з рота виривалися клуби білого пари. Кризь шпари у вікнах люто пошвикував вітер. Їдальня була вже закрита. Навишлись у караванній кімнаті окропу з власним цукром та мерзлим хлібом, вони зсунули під глуху стіну двоє ліжок і вкритися поперек солдатських кодр пальтом Затонського та Артемовим кожухом.

Сергеев спитав:

— А що вам Ілліч говорив перед моїм приходом?

Розказував про вашу підпільну роботу в Харкові й на Уралі. Він, виявляється, пам'ятає вас і по Стокгольму... Ну, й, звичайно, Австралія... Осільки я зрозумів, Ленін високо цінує вашу партійну принципиовість. І ставиться з великою любов'ю і повагою...

— Так уже й з любов'ю? — недовірно перепитав Артем.

— Не вірите? Прощу. Він дзвонив на вокзал, шукав вашого поїзда. Потім доручив Марії Миколаївні негайно за-

просити графік руху всіх вузькогірних і протодольних ешелонів, а серед них — і вашого... Я навіть не знав, що він такий...

— А вас про що питається?

— Майже про все. Почав з Києва, потім — про класове становище українського селянства, ще розпитував про членів нашого уряду та видатних комуністів України. Ну й, звичайно, про моє особисте: де дружина, син? Але мені здається, багато з того, що я говорив, Ілліч давно і добре знає. Він просто хотів ще раз себе звірити...

За високими вікнами гули балтійські вітри. В коридорі лунко гримкотіли матроські кроки, холодно побрязкувала зброя. А вони все гомоніли й гомоніли, ждучи того часу, коли почнуть розходитися люди після засідання Раднаркому. Але так і поснули не дочекавшись.

Артема розбудив Затонський, коли вже було видно. Побіг до вікна, мало не прикипів до шибки. Пальгечко — наопаки, під окулярами — вогкий блиск очей. Вимахує рукою, кличе Сергеева. Скоріше йди! Скоріше! Артем побіг до вікна.

Вікно виходило в сад. Повільно кружляли й падали великі сніжинки. Дерев тонули в пухнастому інеї. Але після нічної хуртовини уже хтось старанно розчистив, замів усі доріжки. На алеях безтурботно бігали, кидалися снігом і

дзвінко сміялися дівчатка. Мов казкові феї в якомусь дивному сні. Всі в білих смушкових шубках, біленьких шапочках...

— Що це, Федоре Андрійовичу? — ковтаючи давку слюни, обняв Артема за плечі Затонський.

— Володимир Ілліч заборонив виселяти з Смольного малюків, поки для них не підготують гарного приміщення. Дорослі дівиці самі порозбігалися, а малечу Ленін залишив...

— Так ось він який! — тамуючи хвилювання, ледве вимовив Затонський.

— А такий, як бачите, — спокійно додав Сергеев.

А за місяць, 26 січня 1918 року, Київ було визволено. Центральна рада втекла на Волинь. Український уряд перетісав до Києва.

ПРАВОФЛАНГОВІ ЗМАГАННЯ

Колектив Стрийського учбово-виробничого підприємства готується до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. У повозбудованому швейному цеху робітниці І. Грабовська, С. Сапуга, С. Маковська, І. Семель та інші виконують норми виробітку на 105 і більше процентів. Вони не тільки добре працюють, а й домагаються, щоб їхні робочі місця і, особливо, швейні машинки були

завжди чисті і справні, допомагають молодим робітницям і діляться з ними досвідом під керівництвом майстра Е. Корчинської.

Добре працюють також пресувальниці В. Галій, М. Василів, В. Іванюк, вальцовальниці М. Цибульський, С. Кавулич, О. Дубровін та інші.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
Наш нештаг, кер. Стрий.

ДІЛАМИ СЛАВНІ

У третьому цеху Миколаївської швейної фабрики імені Жданова поруч з чуючими сумлінно трудяться також і члени УТОГ. Колективна група на цьому підприємстві невелика, зате своїми ділами славна.

За майстерну роботу швей-ударниці комуністичної праці Валентини Рубцовій присвоєно звання «Майстра — золоті руки».

З перевиконанням норм виробітку на 110—125 процентів трудяться швей Марія Григорівська, Надія Панапуца, Люд-

мила Палій, Ганна Підорська, Галина Черничко та багато інших. Вони добре освоїли процес пошиву виробів від початку до кінця. І, якщо хто-небудь з чуючих не вийде на роботу з поважної причини, завжди замінюють їх.

Готуючи гідну зустріч Ленінському ювілею, глухі трудівники разом з іншими працівниками цеху взяли зобов'язання: на три дні раніше завершити виконання річного плану.

Б. ПЕТРЕНКО.

Я ЧУЮ ВАС...

ний день перебування її в інституті. Зустрілась на сходах. Вона бігла схвилювана, усмішена, затиснувши пучкою ранку на другій руці.

— Ну як справи? — питаю.

— Ось, останнього укола глюкози одержала. І вже додому. Я така рада, така рада... Віктору Вікторовичу не знаю як і дякувати. А дома, знаєте, роботи — непочатий край. Штукатур я сама, будівельник, значить. Пошту он у Гвоздіві поштукатурила, а контору почала та й не кінчила. Я звідти родом. Гвоздов, питаєте, де? А це ж під Києвом, Васильківського району...

Разом з В. Щуровським ми обійшли дослідні лабораторії інституту, дооперативні і післяопераційні палати, говорили з хворими. Ті, кому ще в перспективі операція, хваляться, як їх тут добре обслуговують, ті, кому незабаром їхати додому, одногласно просять передати подяку працівникам інституту за уважність, за щире співчуття.

Треба сказати, що в інституті вуха, горла і носа з самого

моменту його створення проблема глухоти і тугоухості займає одне з провідних місць. Багато зроблено тут і для удосконалення методики операцій. Наприклад, таке незрозуміле донедавна завдання боротьби з захворюванням на отосклероз нині стало звичайним. З 1937 року в інституті під керівництвом видатного радянського вченого, професора О. С. Коломийченка зроблено понад 10 тисяч первинних операцій хворим на отосклероз. Майже всі вони пройшли добре. Рідко хто через 5—7 років повертався на повторну операцію.

В одній з кімнат інституту в шафі стоять акуратно переплетені папки. Тут зберігається понад 10 тисяч історій хвороб. Час від часу в них робиться відмітка: проводилась чи не проводилась повторна операція, і чим далі від 1957 року, тим менше й менше поміток «повторно», а в останні роки їх зовсім не видно.

Вже зросла ціла плеяда отохірургів, які шляхом активного хірургічного втручання успішно повертають слух багатьом

і багатьом хворим. У відділенні патології органів слуху, яким завідує доктор медичних наук В. О. Гуконич, до речі, сама прекрасний хірург, добре зарекомендували себе молодший науковий співробітник В. П. Кургузова, кандидат медичних наук І. Л. Заріцька та інші.

Успішно освоює проблему тимпанопластики співробітник інституту Ю. О. Суніко. Тимпанопластика застосовується при лікуванні наслідків гнійних отитів і полягає в штучному створенні передачі звукових коливань від барабанної перетинки до внутрішнього вуха шляхом протезування. Тут також застосовуються синтетичні матеріали: поліетилен, тефлон. Операції в більшості випадків дають хороший результат.

На одній з красивих київських вулиць в обрамленні зеленого бархату каштанів сяє великими сонячними вікнами науково-дослідний інститут отоларингології. Великий дружний колектив його день і ніч, в будень і свято бореться з невимовними законами природи, щоб повернути людям щастя жити звуками, щоб завжди квітли усмішками очі людські.

Л. ГРИГОР.

Успішно вирішують завдання четвертого року п'ятирічки передові виробничники, ударники комуністичної праці на підприємствах нашої системи.

На фото: ударниці комуністичної праці Л. Мірошніченко, штампувальниця Харківського УВП-1 (зверху) та Т. Ліпницька — слюсар-складальниця Донецького УВП.

УМОЛКЛИ ПУШКИ...

«Не повторяйся все, — мене казали, — не навішувати песенних прикрас. Не для того герої умирали, щоб їх оплакивали кождий час».

Неправда то! Давно умолкли пушки. Но тем слышнее вздох в тишине. То мамы — поседевшие старушки. Все ждуг детей, пропавших на войне.

И берегут во тьме, в пыли укладок Костюмы их, которых не носят. А сколько ходит по земле солдата. Все меньше их, но как же их за тьмой?

Ты погоди учить, юнец вчерашний, И так легко поглядывать назад; Ты посчитай: в земле чужой и нашей Их сколько не вернувшихся лежат.

Прислунайся и в час глухой — колючими Улыбнись стук і шорохи в земле. То меж колен зажатые непрочно, постукивают тихо костыли.

И огонек притухшей папиросы Чуть видной точкой светится

в ночи — С нее, с войны, болящие вопросы Обдумывает инвалид. Молчит,

И кашляет мучительно, нутужно, И не табак той хворости виной; Он подо Мгою напоял простужен Жестокой, не забытою войной.

Он так сидит и курит до рассвета. И жизнь идет былая перед ним... Нет, не в укор кому пишу я это, Но, может, с ним мы рядом посидим.

Закурим с ним по-своекому, по-братски, Скажешь попросим, что такое Мга, И где его без почестей солдатских Схоронена оторвана нога.

Не надо павшим жалости напрасной, И не зову я слез над ними лить; Но светлый мир наш, нынешний, прекрасный, Они для нас сумели защитить.

Мы дети их. Нам жить. И сколько силы

Дано сегодня слову моему; Я ею всей на звездные могилы И память, и бессмертье зову!

Николай НЫРОВ.
Вінниця.

Наше ЖИТТЯ 3

30 серпня 1969 р.

НА XI МІЖНАРОДНИХ СПОРТИВНИХ ІГРАХ ГЛУХИХ

ПОЄДИНКИ ЛЕГКОАТЛЕТІВ

Перший день легкоатлетичних змагань, які проводилися на стадіоні Народної армії, був відзначений добрими результатами радянських спортсменів, які в напруженому протистоянні з сильними колективами США, Польщі і НДР відстоювали право на золоті нагороди.

Перші золоті медалі одержали Олена Татарінова за стрибки у висоту з результатом 155 см та Віктор Богданов у п'ятиборстві (3162 очка), який далеко відірвався від одного із своїх суперників, Уільяма Лунгера (США).

У бігу на 3000 м з перешкодами срібну медаль завоював український спортсмен Микола Васильєв. Відставивши від переможця забігу на цю дистанцію, представника Польщі Адама Кота на 0,6 сек., Васильєв встановив новий рекорд СРСР — 9,18,6 сек. У спортивний ходьбі після Герхарда Шперлінга (НДР) другим був також наш легкоатлет Микола Демаков.

На другий день змагань луганчанин В. Скоморохов завоював золоту медаль у своїй коронній дистанції 400 метрів з бар'єрами. В потрібному стрибку Віктор Юдєлевич встановив світовий і всесоюзний рекорди — 15,27 м. В бігу на 100 м серед жінок перше і друге місце зайняли Ніна Іванова та Антоніна Редькіна. Срібну медаль за друге місце в бігу на 400 м одержала Ганна Веремеєва.

Другим на 10-кілометровій дистанції був Микола Васильєв. Бронзову медаль одержав також радянський легкоатлет Олександр Бойцов. Треба особливо відзначити М. Васильєва, легкоатлета із Запоріжжя, який, виступаючи вперше на Міжнародних іграх, проявив неабияку волю до перемоги. Він завоював дві срібні медалі у напруженій боротьбі з досвідченими бігунами світу.

Не менш успішно пройшов і третій день змагань. У бігу на 400 м Микола Стенченко встановив світовий і всесоюзний рекорди — 48,0 сек., поліпшивши їх на 0,9 сек. Другим був Магніцький — 48,5 сек. Другу золоту медаль, цього разу в бар'єрному бігу на 110 м, завоював Вячеслав Скоморохов — 14,3 сек. Ще одну золоту медаль за перемогу в п'ятиборстві одержала Ніна Іванова.

Наприкінці третього дня чоловіча команда СРСР у складі В. Богданова, В. Скоморохова, Б. Ніконова і В. Лукаша фінішувала в естафеті 4×100 з новим світовим і всесоюзним рекордами — 42,1 сек. На другому місці — команда США. В бігу на 200 м у жінок і на 5000 м у чоловіків представники СРСР задовольнилися бронзовими медалями.

В останній день легкоатлетичних змагань радянські спортсмени також виступали з

Дев'ятого серпня в югославській столиці — Белграді відкрились XI Міжнародні спортивні ігри глухих. У них взяли участь збірні команди понад 30 країн, що входять до складу Всесвітньої спортивної федерації глухих.

Понад півтори тисячі чоловік виступили у змаганнях з 13 видів спорту — це найбільше за всю історію Міжнародних спортивних ігор.

У складі збірної команди нашої країни взяли участь і члени Українського товариства глухих.

XI Міжнародні ігри стали ще одним кроком у зміцненні дружніх зв'язків між глухими спортсменами різних країн.

Нижче подаємо звіт спеціального кореспондента «Нашого життя» М. Рибальченка про підсумки белградських змагань з деяких видів спорту.

великим піднесенням. Ще одну золоту медаль завоювала Ніна Іванова, яка пробігла дистанцію 80 м з бар'єрами за 11,6 сек., встановивши новий всесоюзний рекорд. Золоту медаль одержала Антоніна Редькіна за кращий результат у стрибку в довжину — 3,19 м. На другому і третьому місцях — представники НДР. Потім срібні медалі завоювали радянські спортсмени: Микола Рудар — метання молота; Валентина Солюнова — біг на 800 м; Володимир Ніконов — біг на 200 м; Анатолій Зеленин — біг на 25 м.

Жіноча команда СРСР першою пронесла естафетну паличку в бігу на 4×100 з часом 49,4 сек. З новим світовим рекордом фінішувала також чоловіча команда в естафеті 4×400 у складі І. Магніцького, В. Скоморохова, М. Стенченка, В. Ніконова, її час — 3,16,6 сек. Таким чином, по цьому виду легкоатлетичного спорту наші спортсмени Вячеслав Скоморохов одержав четверту золоту медаль.

В результаті чотириденної боротьби загальне командне місце зайняли легкоатлети СРСР, які одержали 13 золотих, 13 срібних і 10 бронзових медалей. У команди США — 6 золотих, 13 срібних, 10 бронзових медалей.

Великим успіхом треба вважати виступи радянських спринтерів, які вперше в історії Міжнародних ігор глухих перемогли представників США на коротких дистанціях.

ФУТБОЛІСТИ БОРЮТЬСЯ ЗА ЗОЛОТО

Футбольні баталії почались за день до офіційного відкриття ігор на стадіонах Белграда — «Црвена звезда», «Копутнек», «Слобода», і «Новий Београд». Сімнадцять команд боролись за вихід у фінал, куди допускались тільки три команди.

Першу свою гру команда СРСР провела з командою Аргентини. Не маючи досвіду виступів на міжнародних змаганнях, наші футболісти нервовували і часто помилялись. Перший тайм закінчився безрезультатно. В другому таймі, освоївшись з манерою гри аргентинців, яка була досить брудною, наші футболісти провели п'ять сухих м'ячів; причому три з них забив киянин Микола Голота і два — харків'янин Воло-

димир Верлока.

Другий матч з командою Англії почався драматично. Після чергової атаки англійців воротар нашої команди зробив помилку при введенні м'яча в гру. Нашу команду було покарано вільним штрафним ударом. Його чітко реалізував форвард англійців Георг Джексон, знайшовши щілину в стінці, яку викинували радянські футболісти.

У другому таймі наша команда дружно йде в атаку. Вал за валом накопчується на ворота англійців. Гра йде в одні ворота. Наші футболісти заплутали захист англійців і, подовгу контролюючи м'яч, тримали ініціативу в своїх руках. Гол, як кажуть, висів у повітрі. Нашу команду палко підтримували місцеві болільники, яким сподобалась гра наших футболістів, та група радянських туристів, що прибула на Міжнародні ігри. Після однієї з чергових комбінацій м'яч влітає в ворота англійців. Підбадьореним голом, наші футболісти підвищують і без того високий темп, переграючи англійців по всьому полю. Рахунок гри — 3:1 на користь збірної СРСР. Два голи записав на свій рахунок Микола Голота.

У першій фінальній грі зустрілись команди Югославії і Угорщини, підтримувані болільниками, яких на стадіоні зібралось 10 тисяч чоловік. Команда Югославії виграла поєдинок з рахунком 6:1 (5:0).

У наступній фінальній грі зустрілись команди СРСР і Угорщини. Перший тайм почався не-

вдало для нашої команди. Вже на четвертій хвилині форвард угорської команди Йозеф Лайош забиває гол. Він же подвоює рахунок на 34 хвилині. Але наші футболісти вирівнюють гру, багато атакують і до кінця першого тайму зводять гру до нічийного результату — 2:2.

Другий тайм, як і в поєдинку з командою Англії, почався бурхливою атакою наших футболістів. Радянські нападники, серед яких особливо виділялись В. Верлока та М. Голота, раз у раз виходять на ударні позиції та в миттєвності б'ють м'яч воріт або прямо в руки воротареві. Поступово удари стають точнішими, і наша команда здобуває перемогу — 5:2. Три голи забив М. Голота і по одному В. Верлока та В. Ніконов.

Перед останнім фінальним матчем між Югославією та СРСР місцеві газети відзначали силу і витривалість радянських футболістів і підкреслювали, що вони особливо сильні в контратаках. Спортивні оглядачі сходились на тому, що матч між ними буде особливо цікавим, бо зустрічаються рівні за класом команди.

І ось — фінал! На поле вийшли збірні команди Югославії і СРСР. Матч був від початку до кінця досить напруженим. Його результат вирішив єдиний м'яч, який забив у свої ворота захисник Солодухін. Це трапилось так: після удару югославського нападника наш воротар відбив м'яча на свого захисника і од того він вкотився в сітку.

Отже, югослави вп'яте стали чемпіонами серед глухих. Наша збірна, яка вперше взяла участь в змаганнях на вищому рівні, одержала срібні медалі; це треба вважати великим успіхом радянського футболу, зокрема тренера збірної майстра спорту Ю. А. Мосалева.

Угорська збірна, яка зайняла третє місце, нагороджена бронзовими медалями.

М. РИБАЛЬЧЕНКО.
Спецкор «Нашого життя».
Белград.

РЕЗУЛЬТАТИ З ІНШИХ ВИДІВ СПОРТУ

КЛАСИЧНА І ВІЛЬНА БОРІТЬБА

У класичній боротьбі загальнокомандне місце зайняли радянські борці, які завоювали шість золотих і одну срібну медалі. У вільній боротьбі перше місце також за нашими спортсменами — 4 золоті, 3 срібні і одна бронзова медалі.

По дві золоті медалі в обох видах боротьби одержали українські борці Валерій Рухледєв і Василь Панін.

СПОРТИВНА ГІМНАСТИКА

У змаганнях по спортивній гімнастиці перше місце завою-

вала команда СРСР, на другому — Фінляндія і на третьому місці — Югославія. Після виконання гімнастичних вправ найкращі результати у Галини Борисової (74,9 бала), Валентини Тамолімової (72,55 бала) і Надії Виноградової (71,0 бала), а серед чоловіків — у Анатолія Ваганова (116,4 бала) і Леоніда Матюхіна (112,1 бала).

СТРІЛЬБА

Вирава 3×20 з гвинтівки принесла загальнокомандне перше місце команді СРСР — 1574 очка. Слідом йдуть Італія — 1558 очок і США — 1515 очок.

А ДЕ Ж М'ЯЧ?
Фотожарт М. ЖАДАНА.

ОБМІНЯЛИСЯ ДОСВІДОМ

Нещодавно Ялтинський клуб глухих приймав у себе друзів — учасників художньої самодіяльності Сімферопольського клубу глухих. Спочатку гості ознайомилися з діяльністю клубу господарів: оглянули куточок трудової слави, стенд, присвячений революційній діяльності Володимира Ілліча Леніна, куточок «Умілі руки», де виставлені вишиванки жінок-умільців.

Потім сімферопольці дали концерт. Дуже сподобались виступи Анатолія Забошні в сценках «В магазині», «У лікарні», «Вірна система»; добре галишували дівчата з хореографічного колективу, вдало виступали самодільні артисти Васів, Фіярчук, Нісков та інші. Ялтинці відповіли своїм концертом. Гості та глядачі щиро аплодували майстерності подружжя Шевченків, В. Нагорної, Ю. Маслова, Б. Коробкової, Д. Горпинченко, які виступали з віршами, пантомімами, жартівливими сценками.

Як гості, так і господарі висловили думку, що подібні зустрічі по обміну досвідом колективів художньої самодіяльності дуже цікаві і корисні. Варто проводити їх частіше.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.
Наш нештат. кор.
Ялта.

ХОРОША ЛЮДИНА

З Михайлом Липовим я познайомився випадково, коли приїхав у гості до одного з найстаріших членів УТОГ А. І. Москаленка в село Павлівку Мар'їнського району Донецької області.

Працює Михайло Липовий в артілі «Червоний Жовтень» слюсарем, користується загальною повагою у своїх односельчан.

Особливо багато доводиться трудитись М. Липовому в ці гарячі для колгоспників жнив'яні дні, коли проводиться масове збирання врожаю. Адже кожна хвилинка дорога. Не рахуючись з часом, М. Липовий працює з ранку до вечора, аби завжди були в строю трактори, комбайни, автомашини, ремонтує їх в строк. Ніколи не

відмовить він і в допомозі односельцям.

Живе М. Липовий у новому будинку, що потонає в зелені саду. Добрі будинки мають й інші глухі колгоспники. Дуже часто збираються вони на квартирі у А. І. Москаленка. Він інформує їх про різні новини, розповідає багато цікавого про життя і діяльність глухих республіки.

Нині село готується гідно відзначити знаменну дату — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Ставши на Ленінську трудову вахту, члени УТОГ працюють з подвоєною енергією. Вносять свій вклад у загальну справу і Михайло Липовий.

В. ЛЮБАРЕЦЬ.
Пенсіонер.

Вінницький Будинок культури глухих організував для членів УТОГ екскурсію по місту.
На фото: екскурсанти на березі Південного Бугу — звідси починалася Вінниця.

Фото П. КРИКУНА.

Із написаного

Майстер цеху вимірювальних приладів Київського учбово-виробничого підприємства № 1 Лобачов непристойно жив себе на роботі. Нещодавно дирекція УВНП видала наказ, якому говориться: «За допущення, заперечення «ухаживання» и грубое отношение к его смене мастера Лобачова предупредить».

Зрозумій, хто може...

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 951—5040. 69 р.